

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2024 r. – Komisja Europejska/Królestwo Belgii

(Sprawa C-662/24)

(C/2025/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A Ferrand, W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

1. Stwierdzenie, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 260 TFUE poprzez niepodjęcie wszelkich środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 marca 2022 r. w sprawie C-60/21, Komisja/Belgia (ECLI:EU:C:2022:172), dotyczącego uchybienia przez Królestwo Belgii zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 45 TFUE i art. 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.
2. Zasądzenie od Królestwa Belgii na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 25 200 EUR za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-60/21, licząc od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia pełnego wykonania wyroku w sprawie C-60/21.
3. Zasądzenie od Królestwa Belgii na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości co najmniej 2 352 000 EUR, odpowiadającego wynikowi uzyskanemu poprzez pomnożenie stawki dziennej wynoszącej 4 200 EUR przez liczbę dni utrzymywania się naruszenia, które upłynęły od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-60/21 do:
  - daty przyjęcia przez Królestwo Belgii środków zapewniających wykonanie wyroku w sprawie C-60/21, jeżeli Trybunał stwierdzi, że środki te zostały rzeczywiście przyjęte przed wydaniem orzeczenia w niniejszej sprawie;
  - daty wydania wyroku w niniejszej sprawie, jeżeli wyrok w sprawie C-60/21 nie został w pełni wykonany przed tą datą.
4. Obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Królestwo Belgii nie przyjęło wszystkich środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 marca 2022 r. w sprawie C-60/21, Komisja/Belgia, dotyczącego niewypełnienia przez Królestwo Belgii zobowiązań ciążących na nim na mocy art. 45 TFUE i art. 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Komisja uważa, po pierwsze, że uzależniając odliczenie świadczeń opiekuńczych dla nierezydentów od tego, by odliczenie to nie mogło zostać przeniesione na kolejny okres rozliczeniowy w państwie ich zamieszkania, podczas gdy w odnośnym okresie rozliczeniowym nie mogą oni korzystać z tej ulgi ze względu na niską kwotę ich dochodów podlegających opodatkowaniu w tym ostatnim państwie, Belgia wprowadza odmienne traktowanie w stosunku do rezydentów, a po drugie, że włączenie małżonka podatnika niebędącego rezydentem do analizy porównywalności sytuacji jest sprzeczne z wyrokiem Trybunału w sprawie C-60/21.